

покачилъ на своя златенъ тронъ и се приготвилъ да произнесе своето мнѣние, но скоро казалъ:

— Тѣ пѣятъ всички изведнажъ; чува се непоносимъ шумъ. Не е възможно да направя изборъ всрѣдъ такава врѣва. Изнесете ги всичкитѣ и ги донесайте обратно подъ редъ.

Тѣй и сторили. Единъ сладкъ пѣвецъ слѣдъ други очаровавали слуха на младия кралъ; единъ слѣдъ другъ ги изнасяли, като давали мѣсто на слѣдвация кандидатъ. Сж-поцѣвнитѣ минути летѣли; имало толкова очарователни пѣвци, че кралътъ мжно можелъ да разрѣши, кой е по-добъръ, и това било още по-трудно затова, че прѣдвиденото наказание за погрѣшенъ изборъ го плашило и колебало неговата твърдостъ, като го заставяло да се бои отъ собственитѣ си уши. Той се вълнувалъ; на лицето му се появило отчаяние. Министритѣ забѣлѣзали това: тѣ не спускали отъ него очи. Най-послѣ започнали да си казватъ на себе си:

— Той изгуби куражъ и хладнокрѣвие и ще сбърка; неговата династия, народътъ и самия той сж осждени на гибель.

Изминалъ се единъ часъ. Кралътъ седелъ замисленъ. Слѣдъ малко казалъ:

— Донесете пакъ чучулигата.

Чучулигата наченала да разлива трелиитѣ на своята весела пѣсенъ.

Къмъ срѣдата кралътъ билъ готовъ вече да вдигне своя жезълъ въ знакъ, че изборътъ е извършенъ, но се сдържалъ и казалъ:

— Нека се увѣря по-добъръ! Донесете отново дрозда, та да пѣятъ и двѣтѣ птички заедно.

Дроздътъ билъ донесенъ, и двѣтѣ птички излѣли чудесата на своитѣ пѣсни. Кралътъ отпърво се колебаелъ, послѣ неговата благосклонность взела да се опрѣдѣля — това забѣлѣзали по изражението на лицето му. Надеждата пакъ разцвѣтѣла въ сърцата на старитѣ министри, кръвта закипѣла въ жилитѣ имъ, скиптьрътъ започналъ да се издига бавно, когато изведнѣжъ. . .

Ужасно прѣкъсване! Задъ вратата се раздали такива звукове:

— Уоу. . . хи! — уоу. . . хи! — уоу. . . хи! — уоу. . . хи! — уоу. . . хи!

Всички се изплашили страшно и сжщеврѣменно се разсърдили, чувствавайки, че сж издали своя страхъ.

Въ този мигъ едно прѣлестно, кротко деветгодишно дѣвойче влѣзло тичешкомъ въ залата; чернитѣ му очи горѣли съ дѣтска живостъ, но, като видѣло високото общество и сърдититѣ лица, спрѣло се, навело главица и отпуснало очи къмъ своята жалка, груба прѣстилка. Никой не го поздравилъ, никой не го сжжалилъ. Но като погледнало страхливо краля, то казало прѣзъ сълзи:

— Кралю, простете ме, защото не искахъ да направя нищо лошо. Азъ нѣмамъ ни баща, ни майка, имамъ само една коза и едно магаренце; тѣ ми сж всичкото на свѣта. Козичката ми дава най-сладко млѣчице, а когато моето магаренце реве, струва ми се, че нѣма по-хубава музика на свѣта. Затова, когато шутътъ¹⁾ на моя кралъ съобщи, че най-добриятъ пѣвецъ отъ всички животни ще спаси короната му и народа, и ми прѣдложи да го докарамъ тука...

Придворнитѣ се изсѣмѣли грубо, и дѣвойчето избѣгало, потънало въ сълзи, безъ да се опита да се доизкаже. Първиятъ министръ заповѣдалъ тайно да я изгонятъ съ камшици заедно съ магаренцето ѝ задъ дворцовата ограда, и да ѝ запрѣтятъ да се явява втори пжтъ.

Състезанието на птицитѣ се продължило. Двѣтѣ птици пѣли усърдно, като вложили въ пѣсенъта всичкото си изкуство, но скиптьрътъ лежалъ неподвижно въ ржката на краля; надеждата бавно умирала въ гърдитѣ на придворнитѣ. Миналъ се часъ, два, рѣшение нѣмало. Деньтъ приближилъ къмъ мръкване, и тълпата, която чакала около двореца, губѣла умъ отъ тревога и страхъ. Смрачило се. Кралътъ и придворнитѣ не могли да се виждатъ вече. Никой не говорилъ, никой не заповѣдвалъ да донесатъ свѣщи. Великото състезание се свършило, но не благополучно: всѣкому се искало да си скрие лицето, за да не даде да забѣлѣжатъ дълбокото вълнение на неговото сърце.

Най-послѣ — що е това? Богатъ, стремителенъ потокъ отъ божествена мелодия се разлѣлъ изъ отдалечената частъ на залата; — гласътъ на славея!

¹⁾ Смѣшлю, чиято задача е била да разсвива краля.